

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 1018/17	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
<i>o.1. Fakty uznane za udowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
I	M. D.	w dniu 24 kwietnia 2017r. w W. przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną funkcjonariuszy Policji podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że uderzył post. A. W. pięścią	

		<p>w głowę oraz popchnął i przewrócił na ziemię st. post. C. C., mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia tego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. przestępstwo określone w art. 222 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk</p>
II	M. D. (1)	<p>w dniu 24 kwietnia 2017r. w W. przy ul. (...) znieważył funkcjonariuszy Policji post. A. W., sierż. M. G., st. post. C. C. i sierż. A. R., używając pod ich adresem słów powszechnie uznawanych za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, przy czym zdolność rozpoznania znaczenia tego czynu i pokierowania swoim postępowaniem była u niego w znacznym stopniu ograniczona, tj. przestępstwo określone w art. 226 § 1 k.k w zw. z art. 31 § 2 kk</p>
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	
<p>czyn I i II:</p> <p>Sąd ustalił następujący stan faktyczny:</p> <p>Dnia 24 kwietnia 2017r. funkcjonariusze Policji sierż. M. G. i post. A. W. podjęli interwencję wobec oskarżonego M. D. (1), który około godziny</p>	<p>Powołany stan faktyczny</p> <p>Sąd ustalił na podstawie:</p> <p>zeznań A. R. (k. 7-8), zeznań C. C. (k. 10-11), zeznań M. G. (k. 14-16), zeznań A. W. (k. 18-19), oraz częściowo na podstawie wyjaśnień oskarżonego</p>	

<p>22.20, idąc ul. (...) w W., pił piwo, po czym rzucił butelką w elewację budynku. Podczas próby wylegitymowania M. D. (1) zachowywał się agresywnie, znieważał interweniujących funkcjonariuszy, wyzywając ich słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, nadto nie stosował się do poleceń funkcjonariuszy, w związku z czym wezwany został drugi patrol Policji w osobach sierż. A. R. i st. post. C. C.. Po przybyciu na miejsce drugiego patrolu oskarżony w dalszym ciągu kilkakrotnie znieważał funkcjonariuszy słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, uderzył post. A. W. pięścią w twarz i odepchnął st. post. C. C.. Następnie oskarżony podjął nieskuteczną próbę ucieczki, po której złapał za ubranie i przewrócił na ziemię st. post. C. C.. Funkcjonariusze Policji obezwładnili oskarżonego, używając siły fizycznej i kajdanek założonych na ręce trzymane z tyłu.</p>	<p>(k. 245-247), a także na podstawie protokołu użycia alkometru (k 2-3) i protokołu zatrzymania osoby (k. 4).</p>	
<p><i>o.1. Fakty uznane za nieudowodnione</i></p>		
<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód		
2. OCena DOWOdów			
o.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
wyjaśnienia oskarżonego (k. 245-247)	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. D. (1) jedynie w zakresie, w jakim oskarżony wskazał, że interwencja Policji wywołana została rzuceniem przez oskarżonego butelką, a także, że w czasie bezpośrednio poprzedzającym czyn spożywał alkohol. Wyjaśnienia w powołanej części pozostają spójne z zeznaniami świadków A. R., C. C., M. G. i A. W. oraz wynikiem badania na zawartość alkoholu.		
zeznania A. R. (k. 7-8)	Sąd obdarzył wiarą zeznania A. R. , który wskazał, że oskarżony wielokrotnie używał pod adresem interweniujących funkcjonariuszy słów powszechnie uznawanych za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, a także uderzył post. A. W.		

	<p>pięścią w głowę oraz popchnął i przewrócił na ziemię st. post. C. C.. Przedstawiony przez świadka opis zdarzenia i zachowania oskarżonego jest spójny z zeznaniami C. C., M. G. i A. W.. Nadto świadek jest dla oskarżonego osobą obcą, a jego kontakt z niniejszą sprawą miał charakter przypadkowy, wynikający z pełnionej służby w Policji. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że świadek nie miałby jakiegokolwiek interesu w zeznaniu nieprawdy.</p>	
<p>zeznania C. C. (k. 10-11)</p>	<p>Podobnie Sąd dał wiarę zeznaniom C. C., a zdecydowały o tym w całości względy analogiczne, jak powyżej</p>	
<p>zeznania M. G. (k. 14-16)</p>	<p>Analogicznie jak powyżej Sąd ocenił zeznania M. G., a zdecydowały o tym w całości względy analogiczne, jak powyżej.</p>	
<p>zeznania A. W. (k. 18-19)</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom A. W., a zdecydowały o tym w całości względy analogiczne, jak wskazane powyżej.</p>	
<p>opinia sądowo-psychiatryczna (k. 131-134) wraz z dokumentacją medyczną (k. 89)</p>	<p>Sąd obdarzył wiarą w całości opinię sądowo – psychiatryczną – pozostaje ona pełna, jasna i nie zawiera sprzeczności, a sformułowane przez biegłych wnioski znajdują uzasadnienie w aktualnych wskazaniach wiedzy medycznej w</p>	

	<p>zestawieniu z dokumentacją medyczną oskarżonego. Opinia czyni też zadość wymogom art. 202 §4 kpk. W tym stanie rzeczy Sąd uznał opinię powyższą wraz z dokumentacją medyczną oskarżonego za przydatną do poczynienia na tej podstawie ustaleń co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego i stanu jego poczytalności w odniesieniu do zarzuconych mu czynów.</p>	
<p>protokół użycia alkometru (k 2-3)</p> <p>protokołu zatrzymania osoby (k. 4).</p>	<p>Powołane dokumenty zostały sporządzone prawidłowo przez osoby do tego uprawnione, z tych też przyczyn Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary.</p>	
<p><i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>		
<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>wyjaśnienia oskarżonego (k. 26, 245-247)</p>	<p>Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim oskarżony zaprzeczył popełnieniu zarzuconych mu czynów, pozostają one bowiem sprzeczne z zeznaniami wskazanymi powyżej świadków, które Sąd obdarzył wiarą.</p>	

Twierdzenie oskarżonego, iż oddalił się on za budynek celem poinformowania matki o zatrzymaniu, a nie ucieczki, pozostaje skrajnie nielogiczne, gdy zważyć, że podczas zdarzenia obecny był M. D. (2), którego oskarżony bez jakichkolwiek problemów mógłby poprosić o przekazanie wszelkich informacji członkom jego rodziny. Niechybnie w/w wymieniony znał miejsce zamieszkania oskarżonego, skoro uprzednio był u niego w mieszkaniu. Podobnie Sąd za nielogiczne uznał wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim wynika z nich, że podczas interwencji funkcjonariuszy Policji zachowywał się on poprawnie – gdyby bowiem oskarżony nie zachowywał się w sposób agresywny, wulgarny, nie znieważył i nie naruszył nietykalności cielesnej funkcjonariuszy, a także podał dane pozwalające na ustalenie jego tożsamości, nie miałoby oni powodu, by stosować wobec oskarżonego środki przymusu bezpośredniego, a tym bardziej, by wzywać dodatkowy patrol.

Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim Sąd odmówił im wiary, Sąd uznał za wynik realizowanej linii obrony. Oceny

	<p>powyższej nie zmienia fakt doznania przez oskarżonego w czasie interwencji jakichkolwiek obrażeń, albowiem fakt ten Sąd uznał za logiczną konsekwencję zastosowania wobec oskarżonego środków przymusu bezpośredniego.</p>	
<p>zeznania M. D. (3) (k. 342)</p>	<p>Sąd uznał zeznania świadka M. D. (3) za wiarygodne jedynie w zakresie, w jakim potwierdzają one fakt spożywania przez oskarżonego alkoholu i podjętej wobec niego interwencji Policji, co do powołanych okoliczności pozostają one bowiem spójne z pozostałymi dowodami, które Sąd obdarzył wiarą. W pozostałym natomiast zakresie Sąd zeznaniom tym przymiotu wiarygodności odmówił, albowiem przedstawionej przez świadka wersji wydarzeń przeczą zeznania A. R., C. C., M. G. i A. W.. Fakt złożenia przez świadka zeznań powołanej treści Sąd przypisał długoletniej znajomości świadka z oskarżonym i wynikającemu stąd dążeniu do przedstawienia wersji wydarzeń w sposób dla oskarżonego korzystny.</p>	
<p>zeznania M. D. (4) (k. 342-343)</p>	<p>Zeznania świadka M. D. (4) Sąd ocenił analogicznie, jak zeznania M. D. (3), a zdecydowały</p>	

	o tym analogiczne względy, dodatkowo zaś okoliczność, że świadek jest dla oskarżonego osobą najbliższą, a tym samym zainteresowaną w przedstawieniu przebiegu wydarzeń w sposób dla oskarżonego korzystny.		
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
czyn I. Przepis art. 222 §1 kk penalizuje naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Jest to typ kwalifikowany w stosunku do określonego w art. 217 kk przestępstwa naruszenia nietykalności człowieka, przy czym zaostrenie odpowiedzialności następuje ze względu na związek naruszenia nietykalności			

funkcjonariusza z
pełnieniem przez niego
obowiązków służbowych.
Należy przyjąć, że
przedmiotem ochrony
omawianego przepisu
jest nietykalność cielesna
funkcjonariusza
publicznego oraz powaga
reprezentowanego przez
niego urzędu i
niezakłócona realizacja
zadań związanych z
pełnioną funkcją (vide A.
Barczak-Oplustil (w:) A.
Zoll (red.), Komentarz
2, s. 891). Użytemu w
art. 222 §1 kk pojęciu
naruszenie nietykalności
należy nadawać takie samo
znaczenie, jak w art. 217
§1 kk, określającym ogólny
typ tego przestępstwa.
Naruszenie nietykalności
funkcjonariusza jest
przestępstwem
umyślnym, przy czym
do zastosowania przepisu
art. 222 §1 kk
konieczne jest ustalenie,
że sprawca obejmował
swoją świadomością i wolą
to, iż jego działanie
skierowane jest przeciwko
funkcjonariuszowi
publicznemu lub osobie
do pomocy mu przybranej
oraz że ma ono
związek z pełnieniem
przez funkcjonariusza
obowiązków służbowych.
Dla bytu omawianego
przestępstwa nie jest
natomiast istotny rodzaj
motywu kierującego
sprawcą (np. zemsta za
podjętą niekorzystną dla
sprawcy czynność, chęć
zaimponowania
otoczeniu, np. grupie

chuligańskiej, dążenie do przeszkodzenia funkcjonariuszowi w wykonaniu czynności służbowej). Do znamion strony przedmiotowej omawianego występku należy naruszenie nietykalności funkcjonariusza podczas lub w związku z wykonywaniem jego obowiązków służbowych. Oznacza to, że działanie podjęte w czasie, gdy funkcjonariusz nie wykonuje tych obowiązków lub pozostające bez związku przedmiotowego (np. naruszenie nietykalności funkcjonariusza na tle porachunków osobistych), podlega kwalifikacji na podstawie art. 217 §1 kk.

W realiach niniejszej sprawy Sąd przyjął, że oskarżony działaniem swym dopuścił się wyczerpania znamion zarzuconego mu czynu z art. 222 §1 kk, bowiem bezspornie miał on świadomość, że osoby, z którymi ma do czynienia, są funkcjonariuszami Policji, skoro z jednej strony z samych jego wyjaśnień wynika, iż określiły one siebie słowem (...), następnie zaś przystąpiły do legitymowania oskarżonego, w końcu zaś oskarżony, jak wskazał, o fakcie swego zatrzymania chciał powiadomić matkę, a tym samym miał on świadomość, że

jest wobec niego wykonywana czynność właściwa funkcjonariuszom Policji. Uderzenie post. A. W. pięścią w głowę oraz popchnięcie i przewrócenie na ziemię st. post. C. C. bez spowodowania jakichkolwiek dalej idących dolegliwości fizycznych, wyczerpuje też, zdaniem Sądu, znamię naruszenia nietykalności cielesnej.

czyn II.

Przepis art. 226 § 1 kk stanowi, że ten, kto znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Przedmiotem ochrony przepisu art. 226 §1 kk jest godność i powaga funkcjonariusza lub osoby mu przybranej, a pośrednio powaga organu, który reprezentuje. Znamię znieważania należy wyklądać tak, jak na gruncie art. 216 kk. Podobnie jak przestępstwo z art. 216 kk, omawiany czyn zabroniony ma charakter formalny. Przedmiotem czynności wykonawczej w §1 jest funkcjonariusz publiczny albo osoba

przybrana mu do pomocy. Przepisy stypizowane w tym artykule może popełnić każdy (przepisy powszechne). Znieważenie można popełnić zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym.

W obecnym stanie prawnym orzecznictwo Sądu Najwyższego pozostaje zgodne, iż do tego, by uznać, że doszło do wyczerpania znamiona przestępstwa z art. 226 §1 kk, nie jest konieczne, by do znieważania funkcjonariusza doszło publicznie. Sąd Najwyższy w powyższym kontekście wskazał wprost, iż do znamion przestępstwa określonego w art. 226 §1 kk nie należy publiczne działanie sprawcy, a za znieważenie funkcjonariusza na służbie kara należy się niezależnie od tego, czy do przestępstwa doszło publicznie, czy bez świadków (vide uchwała Sądu Najwyższego z dn. 20.06.2012r. o sygn. I KZP 8/12).

W realiach niniejszej sprawy, zdaniem Sądu, oskarżony działaniem swoim wypełnił wszystkie znamiona czynu z art. 226 §1 kk. Na podstawie zeznań A. W., M. G., C. C. i A. R. Sąd uznał, że wskazane w zeznaniach tych wyzwiska, jakie padały z ust oskarżonego, w ocenie Sądu bezspornie

uznać należy za obelżywe. Nie budzi też wątpliwości Sądu, że słowa te zostały skierowane wobec policjantów podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych, a wobec okoliczności powołanych już powyżej Sąd uznał za udowodnione, że oskarżony miał świadomość, iż słowa te kieruje wobec funkcjonariuszy Policji.

Zgodnie z wnioskami biegłych lekarzy psychiatrów oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów, mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

Oskarżony był uprzednio kilkukrotnie karany, jednocześnie jednak Sąd stanął na stanowisku, że żadne ze skazań nie dotyczyło umyślnego przestępstwa podobnego. Sąd uznał, że nie zachodzi podobieństwo pomiędzy zarzuconym oskarżonemu czynem z art. 222 §1 kk a przestępstwem z art. 158 §1 kk, skoro są one skierowane przeciwko różnym dobrom chronionym prawem, zaś naruszenie nietykalności cielesnej jest znamieniem odmiennym od znamienia użycia przemocy.

Sąd uznał również, iż działania zarzucone

<p>oskarżonemu stanowią dwa odrębne przestępstwa, bowiem różna jest czynność sprawcza każdego z nich, nadto każde z zarzuconych oskarżonemu działań, pomimo bliskości czasowej, wymagało podjęcia odrębnego zamiaru, obejmującego raz wypowiedzenie wskazanych w zeznaniach pokrzywdzonych słów, raz zaś podjęcie działań o charakterze fizycznym.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			

#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności		
I. II.	<p>Sąd uznał każdorazowo stopień winy oskarżonego za znaczny, choć podlegający miarkowaniu z uwagi na okoliczności, wskazane w opinii biegłych lekarzy psychiatrów. Sąd nie mógł pominąć, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu działania wobec funkcjonariuszy Policji, którzy – jako przedstawiciele organu powołanego do tego, by nierzadko z narażeniem życia i zdrowia strzec porządku i nieść pomoc obywatelom – podjęli interwencję wobec oskarżonego, który nie tylko znajdował się na ulicy w stanie nietrzeźwym, ale rzucił butelką w elewację budynku. Oskarżony nie miał przy tym żadnego powodu, by naruszać nietykalność cielesną</p>		

pokrzywdzonych, ani też, aby kierować do nich słowa obelżywe. Oskarżony miał możliwość na każdym etapie swego działania od popełnienia przestępstwa odstąpić, czego jednak nie uczynił. Jednocześnie jednak wnioski biegłych lekarzy psychiatrów nakazują przyjąć, że o ile poczytalność oskarżonego nie była zniesiona w rozumieniu art. 31 §1 kk, o tyle była ona ograniczona w znacznym stopniu, co wpływa wprost na ocenę stopnia jego zawinienia.

Jako znaczny natomiast Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości obydwu zarzuconych oskarżonemu czynów – czynami tymi oskarżony okazał brak poszanowania dla funkcjonariuszy Policji jako przedstawicieli służby, stojącej na straży porządku prawnego; działanie oskarżonego nie miało innego celu, jak tylko okazanie braku szacunku funkcjonariuszom Policji i wyrażenie niezadowolenia z powodu podejmowanej interwencji.

Znaczny stopień społecznej szkodliwości zarzuconych oskarżonemu czynów Sąd poczytał za okoliczność obciążającą oskarżonego. Za okoliczność taką Sąd poczytał także dotychczasową 5-krotną

karalność oskarżonego (k. 275-276).

Za okoliczność łagodzącą Sąd poczytał fakt, że pokrzywdzeni wskutek działania oskarżonego nie odnieśli żadnej trwałej szkody w sferze fizycznej ani psychicznej. Podobnie za okoliczność taką Sąd poczytał powołany już powyżej umniejszony stopień zawinienia oskarżonego.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że oskarżonemu za czyn z art. 222 §1 kk winna zostać wymierzona najłagodniejsza rodzajowo kara z przewidzianych alternatywnie za popełnione przestępstwo, tj. kara grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy przyjęciu jednej stawki w kwocie 10 PLN, zaś za czyn z art. 226 §1 kk – kara analogicznego rodzaju w wysokości 80 stawek dziennych, przy przyjęciu jednej stawki w kwocie 10 PLN. Sąd uznał, że orzeczona każdorazowo kara uwzględnia całość powołanych powyżej okoliczności obciążających i łagodzących, jak również sytuację osobistą oskarżonego, który podał co do swojej osoby, że pracuje w sklepie i osiąga dochód w kwocie 2.000 PLN (k. 245), a także, że będzie ona dla oskarżonego z jednej strony realnie odczuwalna, a tym samym uświadomi oskarżonemu,

że przypisany mu każdorazowo czyn spotkał się z wymiernym potępieniem ze strony wymiaru sprawiedliwości, osiągając w ten sposób wobec oskarżonego cele wychowawcze i zapobiegawcze, a w efekcie powstrzyma oskarżonego od naruszenia prawa w przyszłości, z drugiej zaś strony nie przekroczy stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów ani też możliwości zarobkowych oskarżonego. Sąd stanął też na stanowisku, że orzeczona każdorazowo w powyższym wymiarze kara będzie stanowiła również czytelny sygnał dla innych potencjalnych sprawców przestępstw, że działania sprzeczne z prawem pozostają nieopłacalne i spotkają się z wymierną reakcją ze strony wymiaru sprawiedliwości, osiągając tym samym cele stawiane wymiarowi kary w zakresie prewencji ogólnej i wpływając na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie Sąd nie znalazł w niniejszej sprawie podstaw do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary. Sąd miał na uwadze, że oskarżony pomimo ograniczonej poczytalności dopuścił

się przestępstw o nieskomplikowanym charakterze, niepowodujących trudności w rozumieniu skutków swojego postępowania, a nadzwyczajne złagodzenie kary wymaga uwzględnienia nie tylko stopnia zawinienia, ale także stopnia szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dn. 20.02.2019r. o sygn. II AKa 25/18, LEX nr 2477355). Stan ograniczonej poczytalności, jakkolwiek jest istotnym czynnikiem umniejszającym winę, to sąd jedynie "może" zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a zatem niezastosowanie tej instytucji nie stanowi naruszenia prawa (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dn. 30.01.2018r. o sygn. IV KK 500/17, LEX nr 2450265). Przepis art. 31 §2 kk nie zawiera reguł dotyczących wymiaru kary wobec sprawców o znacznie ograniczonej poczytalności, a jedynie przyznaje uprawnienie do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, co wymaga uwzględnienia nie tylko stopnia zawinienia, ale również pozostałych okoliczności, których mowa w art. 53 §1 kk (vide wyrok Sądu Apelacyjnego

we Wrocławiu dn. 18.10.2017r. o sygn. II AKa 274/17, LEX nr 2402347). Wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu, liczba składających się na czyn ten jednostkowych działań, w końcu zaś agresja oraz wulgarny ton kierowanych do pokrzywdzonych wypowiedzi, przemawia zdaniem Sądu przeciwko zastosowaniu w niniejszej sprawie wobec oskarżonego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary.

III.

Rozstrzygając o wymiarze kary łącznej Sąd miał na uwadze, że o ile na wymiar kary łącznej nie ma już wpływu stopień zawinienia ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw, to jednak wymierzając karę łączną Sąd musi każdorazowo uwzględnić potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara, także orzeczona jako kara łączna, powinna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że oskarżonemu winna zostać wymierzona kara łączna grzywny w wysokości 150 stawek

	<p>dziennych po 10 PLN. Kara ta w ocenie Sądu czyni zadość względem tak prewencji indywidualnej, jak i generalnej, oparta zaś została o preferowaną w doktrynie i orzecznictwie zasadę wymiaru kary łącznej, tj. zasadę asperacji.</p>	
<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>		
<p>Punkt wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III.</p>	<p>Zgodnie z brzemieniem art. 63 §1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.</p>	
<p><i>1.6. inne zagadnienia</i></p>		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		

7. <i>Koszty procesu</i>		
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV.	Wobec orzeczenia kary o charakterze majątkowym Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.	
6. <i>Podpis</i>		